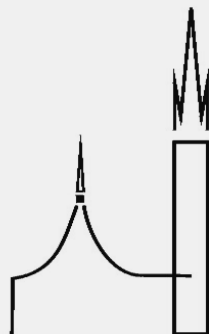

GABRIEL

občasník čáslavské farnosti

BŘEZEN 2011

Očista od strachu

Bojíme se? A o co všechno se bojíme?

O zdraví; bojíme se tím více, čím více nám přibývá křížků za krkem. O děti; aby se jim nic nestalo na cestách, aby se nechytly pochybných přátel, aby rozpoznaly Boží volání, aby potkaly toho pravého nebo tu pravou v životě, aby nás nenechaly jednou na holičkách, aby..., bojíme se, aby nás neopustil životní partner, aby nepotkal někoho, kdo ho zaujme víc, nežli to dokážeme my, bojíme se o práci, máme strach z nouze, bojíme se islamistů, nacistů, komunistů, gaunerů všeho druhu, bojíme se budoucnosti...

Čeho se asi bojí lidé v Afghánistánu, v Iráku, v Egyptě? Chtěli bychom jim pomoci nést jejich strach a obavy? Raději ne, tam jde opravdu o život.

A tak řešíme své strachy dalšími hypotékami, dalšími vztahy, dalšími pseudojistotami na spořicíh či penzijních účtech, odmítáme děti, protože bychom jim nemohli dát všechno, co potřebují, totiž zahraniční dovolenou, vlastní pokoje, počítače, špičkové mobily, značkové oblečení a další životně důležité věci.

A tak vymíráme v komfortu, ale koho by to zajímalo?

Můžeme se při tom všem ještě vůbec smát? Můžeme mít v sobě alespoň špetičku naděje?

PROČ SE BOJÍTE MALOVĚRNÍ, VŽDYŤ JÁ JSEM PŘEMOHL SVĚT!

Ta Ježíšova slova stále platí, ale nějak se nám jim nechce věřit. A přitom tuto zkušenost s Ježíšem zmrtvýchvstalým udělalo tolik křesťanů ve všech dobách.

Není vhodnější doby, než je doba postní, abychom obnovili své křesťanství, abychom očistili svá nitra od zbytečných strachů a lidem kolem nás hlásali radost a naději, která je trvalejší než chvilkové radosti tohoto světa. Kéž se nám to podaří. Ať jsme opravdu solí a kvasem, ať jsme světlem, které svítí na podstavci. V jednom českém, celkem jadrném přísloví se říká, že když nejde o život, tak nejde o nic. Je to však pravdivé přísloví? Co naše duše?

Jáhen Josef

INTERIÉR KOSTELA SV. PETRA A PAVLA V ČASLAVI

V minulých číslech Gabriela jsme se seznámili s historií výstavby našeho chrámu, vzpomněli si na osudy zvonů zavěšených v kostelní věži i na zvony při kostele sv. Alžběty. Krátce jsme se zmínili i o čáslavských hřbitovech. Zbývá tedy ještě obnovit a doplnit si znalosti o pozoruhodném interiéru farního kostela, nyní krátce po jeho vymalování a restaurování fresek. V rámci této rozsáhlé akce došlo také k drobným úpravám v umístění mobiliáře.

A tak můžeme oživit své znalosti a pozorně se zde rozhlédnout.

Hlavní oltář sv. Petra a Pavla je klasicistní z konce 18. století, s obrazem z roku 1858 od mnichovského malíře Assenborna. Původní barokový obraz s týmiž světci je uložen v městském muzeu. Po stranách oltáře stojí velké barokové pozlacené sochy **sv. Šimona a sv. Ondřeje**, výše sochy **sv. Václava a sv. Ludmily**. Nahoře dřevorezba **Nanebevzetí P. Marie**, nad ní, na vrcholu oltáře oválný obraz **Koronování P. Marie**.

Po levé straně **presbytáře** se nachází vchod do současné sakristie, původního **kostelíka sv. Michaela**. Blíže do trojlodí stojí za pozornost portál původního vchodu do románského kostela. Vchod i malá okénka v horní části byla po dokončení presbyteria zazděna. Pod kápi druhého klenebního pole byl v letech 1908-11 odkryt fragment malby s vyobrazením **sv. Kryštofa** z doby kolem roku 1300.

Pod **triumfálním obloukem** vlevo stojí novodobá **kazatelna** z 18. století. Zdobí ji polychromované barokní sochy čtyř evangelistů. Na protější stěně visí **velký kříž**. Na triumfálním oblouku jsou vyobrazeny **barevné znaky**: městský, lucemburský a zemský. Lucemburský proto, že za vlády českého krále Jana Lucemburského pokračovala stavba trojlodí našeho chrámu až do dokončení v roce 1320. Po požáru roku 1522 byly znaky obnoveny zároveň s novou klenbou trojlodí.

Přízemí věže tvoří **podvěžní kaple Panny Marie Čáslavské**, do níž se vstupuje bohatě profilovaným **gotickým portálem s tepanou mříží** z 18. století. Kaple se proslavila nálezem ostatků Jana Žižky z Trocnova, které byly odkryty ve výklenku při stavebních úpravách v roce 1910.

Oltář v kapli, v současné době v péči restaurátorů, je sestaven ze zbytků starších barokních oltářů. Na menze oltáře stojí **rokokový tepaný tabernákl** (svatostánek) z postříbřeného plechu a na něm umístěna pozdněgotická **soška Panny Marie Čáslavské**, datovaná do začátku 16. století.

Výplň okna tvoří barevná vitráž **Srdce P. Marie**, pořízená roku 1911 péčí kostelního spolku sv. Ludmily. Na stěně za oltářem

byla při výmalbě roku 2010 odkryta barevná **freska rakousko-uherského znaku**.

V pravém rohu mezi lavicemi si můžeme všimnout fragmentu původního vstupu do šnekového schodiště na věž.

V 18. století se kostel stal cílem **mariánských poutí**. Obecně lze říci, že v 17. a 18. století docházelo k obnově středověkého kultu milostných obrazů a soch. Důvodem úcty byla „starobylost“ uctívaného vyobrazení, jež poukazovala ke katolické tradici v zemi. V Čáslavi se těšila takovéto úctě soška P. Marie s Jezulátkem, zvaná **Panna Maria Čáslavská**. I ona dostávala od věřících milodary, bohužel zabavené za císaře Josefa II., či rozkradené v 19. století. Kult sochy zavedl děkan Jiří Václav Čermák v letech 1745-76. Poutě zanikly po jeho smrti.

Nad vchodem do podvěžní kaple se nalézá renesanční **freska Zmrtvýchvstání Páně a obraz Ukřižování Páně**, přičítaný Škrétovi, či považovaný za kopii podle Rubense. Na této čelní stěně lze ještě spatřit velký oblouk původního vchodu do závěru jižní lodě chrámu, který ustoupil při stavbě mohutné věže.

Po pravé straně v rohu kostela stojí velká **socha Srdce Ježíšova** z roku 1914 a vlevo od podvěžní kaple neogotický **oltář Panny Marie Lurdské** z roku 1885 s obrazy **sv. Jana Nepomuckého, sv. Vojtěcha** a sádrovou sochou **P. Marie držící růženec**, který přivezl koncem 19. stol. děkan Foltá z Říma. Ve farní kronice se uvádí, že tento oltář byl „osvětlen dvěma plynovými lampami“ krátce po dostavění městské plynárny v roce 1906.

Postupujeme-li touto lodí směrem ke vchodu, vidíme na stěně umístěné **tři pískovcové reliéfy** z bývalé hřbitovní brány s vyobrazením Posledního soudu, P. Marie Čáslavské a sv. Petra a Pavla. Nahoře nad nimi velká **freska Klanění Tří králů**. Na konci v rohu stojí **socha sv. Terezie z Lisieux** z roku 1930.

Příčnou loď tvoří **chrámová krucht**a na třech pilířích. Strop je zdoben klenbou s křížovým žebrovím. Střední část má přetínavé žebrovní a svorník se **znakem města**. Na pilíři vpravo od vchodu je letopočet 1538; v tomto roce byla stavba kruchtý dokončena. Konec opravy po požáru r. 1522 ochráníčují letopočty 1537 na západním portále a rok 1539 v klenbě trojlodí. Pod kručhtou stojí **kamenná kropenka** z doby renesance.

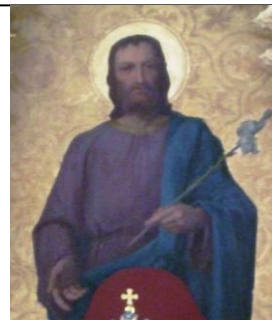
Na sloupu mezi severní lodí a prodloužením kaple P. Marie Bolestné je **náhrobní kámen** významného a bohatého čáslavského měšťana **Jana Vachů**, král. rychtáře a dobrodince, který zemřel v roce 1599. U vstupu do severní chrámové lodě je na levé straně arkády náhrobek Vachova syna Jindřicha z roku 1571, jenž byl s ostatními náhrobními kameny v roce 1864 z kostela odstraněn. Sloužil pak jako podstavec polního kříže za městem. Později byl objeven, ve střední části renovován a vrácen zpět do kostela.

(pokračování příště)

*Dle podkladů PhDr. J. Vaněčkové a Farní kroniky
zpracoval Zd. Hollegcha*

SVATÝ JOSEF

Ježíš Kristus jako člověk pozemského otce nemá, poněvadž se stal člověkem zázračným působením Ducha Svatého. Svatý Josef je proto jen pěstounem Pána Ježíše. Slavnost svatého Josefa slavíme 19. března. Celý měsíc březen je věnován úctě svatého Josefa. Naši čeští předkové jsou nám vzorem úcty k tomuto mocnému patronu, neboť si jej zvolili za ochránce české země.

Svatý Josef je uctíván jako ochránce rodin a celé Církve. Je také vzorem dělníků, neboť sám byl odkázán na práci svých rukou jako tesař. Také jej uctíváme jako zvláštního ochránce mravní čistoty a vzýváme ho, aby nám vyprosil šťastnou hodinu smrti. Umíral šťastně, protože při jeho smrti byl Pán Ježíš a Panna Maria. Přidávejme proto každý večer k modlitbě alespoň krátkou prosbu:

Svatý Josefe, oroduj za nás a za ty, kteří právě dnes umírají; vypros mi šťastnou hodinu smrti!

PŮST

Postí se, kdo si odepře některý pokrm anebo značnější část denní potravy. Pán Ježíš se postil na poušti čtyřicet dní a nocí. Kromě postu tělesného s nikým nemluvil a snášel nepohodu. Byl to tedy zároveň i půst duchovní. K podobnému postu zve i nás: "Chce-li kdo za mnou přijít, zapřít sebe sám, vezmi denně svůj kříž a následuj mne." (Luk. 9, 23)

Jako kající skutek usmíruje půst spravedlnost Boží a zahlazuje časné Boží tresty. Také krotí zlé žádosti a povznáší mysl k Bohu. "Trestám tělo své a podrobují si je," napsal o sobě svatý Pavel (1Kor. 9, 27). Jsou zlí duchové, kteří ze srdce "nevyjdou leč modlitbou a postem." (Mar. 9, 28) Jak užitečný byl půst Danielovi a jeho třem druhům na královském dvoře! (Dan. 1, 15) "Z mnoha jídel bývá nemoc, ale člověk zdrželivý si prodlužuje život." (Sir. 37, 33-34)

Cvič se snášet dobrovolně i to, co nemusíš, a odpírej si dobrovolně, co je dovoleno. Tím duchovně zesílíš a budeš schopen snášet věci nepříjemné a bolestné a snadněji odoláš tomu, co je zapovězeno. Cvič a vychovávej hrdinu ve své duši!

V různých pochybnostech o postu poradí zpovědník. Věřící se vybízejí, aby se posty, proti dřívějšímu tolik zmírněně snažili nahrazovat postem duchovním a jinými dobrými skutky, zvlášť podporou těch, kteří potřebují pomoc. Neuposlechnout postní příkázání by bylo hříchem. Tato neposlušnost poskvrňuje duši a nikoli "pokrm, jenž vchází do úst." (Mat. 15, 11)

Půst od masa je předepsán v každý pátek každému katolíkovi po sedmém roce jeho věku. Padne-li na pátek církevní nebo státní svátek, půst odpadá.

Půst újmy byl dříve předepsán ve všední dny v době svatopostní, a sice pro katolíky od 21 do 59 let. Nyní se tento půst pouze doporučuje, pokud někdo nemusí namáhavě pracovat tělesně nebo duševně. Tím se rozumí jednodenní úplné nasycení při hlavním jídle a něco málo může se pojíst ráno a večer.

Půst přísný - rozumí se tím půst od masa spojený s postem újmy. Tento půst je předepsán na Štědrý den, na Popeleční středu, na Velký pátek.

Dle současného církevního práva zavazuje přísný půst pod těžkým hříchem na Popeleční středu a na Velký pátek. Závazný zůstává i páteční půst od masa, který však může být nahrazen jiným adekvátním zbožným skutkem. Půst od masa zavazuje věřící pod hříchem od čtrnáctého roku věku, ale výchova k tomuto postu je vhodná již od raného dětství. Přísný půst je závazný od osmnáctého do šedesátého roku věku.

Zvykej si denně odepřít nějakou maličkost, něco dovoleného z lásky k Pánu Ježíši a za pokání, zvláště každý pátek. Tak si můžeš již na světě vytrpět tresty za své hříchy, můžeš si nashromáždit zásluhy pro nebe a upevnit svou duši v dobrém.

ThDr. František Tomášek - KATECHISMUS KATOLICKÉHO NÁBOŽENSTVÍ

BÝT S UKŘIŽOVANÝM

Můj ukřižovaný Pane,
můj Bože, utrpením rozdrásaný,
ve své nepochopitelné lásce
chtěls být plně s námi,
a proto ses vydal
nepochopení,
nenávisti,
opuštěnosti, bezmoci,
ranám na těle a na duši,
nelidskému umírání v mukách.

Co to znamená,
je pro mě tajemstvím, mimo mé chápání.
Nepochopím je,
jsem jím však uchválena.

Odpusť mi,
že na Tvůj čin rozumem neproniknutelný
dokážu odpovídat
tak velmi nedokonale.

Odpusť mi, že o Tvé lásce
vždy znovu začínám pochybovat
a v trápení dávám prostor malomyslnosti,
jako by tu nebylo žádného útočiště.
Odpusť mi nedostatek ochoty
trpět spolu s Tebou.

Můj Pane ukřižovaný,
děkuji ti,
že není utrpení,
v němž bys Ty nebyl s námi.

*Boží láska
se nedá vyčíst z toho,
jak se nám daří,
nýbrž pouze a jedině
z utrpení Ježíše Krista.*

Sabine Naegeliová, Světo dej mým temnotám

ZAHÁJENÍ ROKU SV. ANEŽKY ČESKÉ

Letos si připomeneme 800 let od narození sv. Anežky České. Oficiální zahájení proběhlo 2. března v kostele sv. Františka z Assisi u Karlova mostu. Oslavy vyvrcholí výstavou o sv. Anežce, která bude v Anežském klášteře otevřena 25. listopadu letošního roku.

Anežka Přemyslovna se narodila patrně roku 1211 jako dcera českého krále Přemysla Otakara I. a jeho druhé manželky Konstancie z rodu uherských Arpádovců.

Ve třech letech byla dána na vychování k cisterciáčkám ve slezské Třebnici, která patřila její tetě, vévodkyni Hedvice, později svatořečené. V šesti letech pak byla přemístěna do severočeských Doksan k premonstrátkám. Jako osmiletá se stala předmětem sňatkové politiky svého otce, který ji zasnoubil s desetiletým synem císaře Fridricha II. Jindřichem. Když bylo Anežce 14 let, ze sňatku sešlo. Brzy poté však začal usilovat o její ruku anglický král Jindřich III. a posléze i sám císař Fridrich II. Nakonec vše dopadlo jinak: po smrti otce (†1230) se rodičovské poslušnosti zproštěná Anežka rozhodla následovat největší duchovní výzvu své doby – nový ideál sv. Františka. S pomocí svého královského bratra Václava I. proto (po vzoru své sestřence sv. Alžběty Durynské) zakládá na Starém Městě pražském u kostela sv. Haštala špitál a záhy v jeho blízkosti i dvojkláster klarisek a minoritů. O Letnicích 1234 pak vstupuje sama ve věku 23 let za velké slávy do tohoto klášteře a je jmenována jeho abatýší. Václav I., a později i jeho syn Přemysl Otakar II., zde na pražském Františku vybudovali jeden z nejkrásnějších českých klášterů, první gotické dílo svého druhu.

Vstup královské dcery do přísného klášteře se stal celoevropskou událostí. Všimla si ho i sv. Klára v Assisi, která pak ve svých listech postupně uváděla Anežku do správného chápání františkánské chudoby. V důsledku tohoto poučování se Anežka posléze vzdala vedení špitálu, na který převedla veškerý majetek, a péči o něj svěřila špitálnímu bratrstvu povýšenému na samostatný řád křížovníků s červenou hvězdou. Anežka jako klauzumní sestra sice nesměla opouštět klášter, přesto si ale uchovávala čilé kontakty s královskou rodinou a s papežskou kurií. Jako už staříčká představená zemřela (2. 3. 1282) uprostřed velkého hladomoru za braniborské okupace Čech. Patrně už za svého života byla v klášteře považována za světici, po její smrti se pak rozvinul lidový kult, který je dosvědčen řadou zázraků.

První žádost o její kanonizaci poslala královna Eliška v roce 1328 papeži Janu XXII. Papež však byl právě tehdy v závažném konfliktu s řádem minoritů, takže Eliščina žádost nebyla vyslyšena. Ani další pokusy nedopadly lépe. Teprve Pius IX. v roce 1874 potvrdil Anežčin starobylý kult s právem veřejné úcty jako blahoslavené. Cíle ale dosáhl až pražský arcibiskup kardinál Tomášek - Anežka byla konečně svatořečena v Římě dne 12. 11. 1989. Anežka tak významně ovlivnila "sametovou" podobu právě probíhající listopadové revoluce. Jako dcera královská, která se zřekla majetku a založila pro chudé a nemocné největší tuzemský špitál své doby, je trvalým příkladem křesťanské lásky.

POKÁNÍ

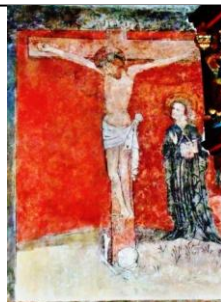
Ježíš zjevuje, že "dělat pokání" znamená myslet na víc než na pouhou sebenápravu: znamená to myslet na Otce a usilovat ze všech sil o to, aby se obnovila Otcova radost. V ní se pak obnoví i radost jeho dětí.

Máš tak v Ježíši dokonalý vzor kajčnicka. Nevinný vyšel z lůna svého Otce a není v něm hříchu, a přece přijímá bez námitek, že je započten mezi hříšníky /Mk 15, 28/.

Nastupuje cestu celoživotního pokání, aby jako služebník všech důsledně a vytrvale napravoval všechno, co způsobil hřích. Bude žít uprostřed světa, ale ne podle vzoru světa, nýbrž podle vůle Otce v dokonalé vnitřní odloučenosti od tohoto světa životem prostoty a chudoby, čistoty a nevinnosti /1. Petr 1, 19/, pokory a poslušnosti. Duch ho povede, aby v ničem nehledal sebe ani svůj prospěch, nýbrž zachraňoval to, co zahynulo. Nezeslábně, nezmalátní, když bude od rána do večera oslavovat Otce ve službě druhým, prokazovat dobrodiní a uzdravovat všechny, které opanoval ďábel. V tichu noci pak bude v samotě a modlitbách rozmlouvat se svým nebeským Otcem. To, co k Janovu úžasu osvědčuje svým křtem na počátku, bude osvědčovat až do konce své pozemské pouti, kdy v pokračování a dovršení svého křtu bez námitek a bez zdřáhání se stejnou tichostí a kajčností přijme jako zasloužené to nejkrutější a nejpotupnější odsouzení.

Měj stále před očima tuto Ježíšovu pozemskou velebněžskou podobu. Uvědomuješ si, jaká tě dělí vzdálenost od jeho způsobu života? Ty, který ses v hříchu narodil, hříchy naplňuješ své dny a ani nejsi schopen domyslet, kam až tvoje hříšnost sahá, co všechno způsobila a dále působí; před vlastní hříšností tak rád zavíráš oči, abys mohl najít sám v sobě zalíbení, že nejsi jako ti ostatní. Nepokládáš snad za samozřejmost při každé výtce, jakkoliv oprávněné, i h ned se sám před sebou i před druhými ohradit či hledat výmluvy? Neočekáváš, že máš právo, aby ti druzí sloužili? Můžeš tak říct Pánu, že Ho následuješ, kamkoliv jde? Přiznej si dnes popravdě, že tvůj způsob následování Krista je zatím často blouděním podle svého...

Světlo 1/2011

XI. POCHOD PRO ŽIVOT

Přijďte v sobotu 26. března do Prahy na XI. Pochod pro život. Za poslední rok zemřelo kvůli umělému potratu 25 tisíc dětí. Zůstali zde jejich zranění rodiče. Nastal čas na změnu.

V sobotu 26. března 2011 dopoledne před Pochodem pro život máte možnost seznámit se s činností občanských sdružení, které se věnují obnově kultury života, podpoře předmanželské a manželské čistoty a podpoře rodiny. Setkání proběhne v pražském dominikánském klášteře (Husova 8, Praha 1).

Ve 13 hodin bude v kostele sv. Jiljí sloužena mše svatá obětovaná za děti zabitě při umělých potratech, za uzdravení a obrácení rodičů a lékařů.

Po 14. hodině začne již XI. Pochod pro život.

SPOLČÁCKÝ SILVESTR 2010

Již je téměř tradicí, že rok zakončujeme spolu na faře. Kdo? No my... Naše spolčo, parta mladých z naší farnosti. Letos jsme se v sestavě osmi lidí po mši svaté přesunuli na faru. S námi i zásoby chlebičků, jednohubek i vánočního cukroví. A samozřejmě spacáky, pyžama a kartáčky na zuby, protože jsme se chystali na faře přenocovat. A super večer mohl začít!

Začali jsme tím, že jsme něco málo ujedli ze zásob a jali se hrát nejrozličnější hry. A opravdu se u toho bavili! Tak hodně jako tento večer už jsme se společně dlouho nenasmáli. Možná vám něco řeknou názvy jako Pif-paf, Medvěd, Městečko Palermo... Popadali jsme se za nacpaná bříska. Nevěřili byste, kolik možných i nemožných skryší pro malý květináček se na naší faře najde a kolik legrace bylo při jeho hledání.

Abychom se zklidnili, usedli jsme k televizi a pustli si velmi zajímavý dokumentární film Ivetka a hora. A pomalu se blížila půlnoc! Odpočítávání posledních vteřin, přípitek a máme tu rok 2011! Oblékli jsme se a vyrazili ho přivítat ven do čáslavských ulic. Procházka zasněženým městem byla opravdu hezká. Celí promrzlí jsme se vrátili na faru, kde sice bylo teplo, ale ne o moc větší! Zachumlali jsme se do spacáků a vůbec se nám nechtělo jít spát. To jen já jsem nevydržela až do rána a zachumlaná spokojeně usnula, zatímco ostatní se bavili hraním karetní hry Bang.

Po snídani jsme ráno utíkali do kostela na mši svatou poděkovat Pánu za krásný večer a poprosit za ten nový rok. Snažili jsme se po probdělé noci neusnout a všem se nám to povedlo. Doufáme, že za rok se na faře opět setkáme. Kdo ví, třeba i s vámi!

Terezie Stajnerová

ČÁSLAVSKÉ RODINKY

Před pár měsíci začalo v naší farnosti setkávání farních rodin, tzv. Čáslavské rodinky. Nově vylíhnuté „spolčo“ s hlavním cílem – společnou cestičkou dětí k Bohu. Setkávat se s věřícími kamarády nejen v kostele, vzájemně se podporovat v odvaze sloužit Bohu u oltáře, užívat si společné chvíle, utužovat rodinu – to jsou pilíře našeho společenství. Mimo jiné jsme se zaměřili i na Papežská misijní díla dětí a stali se tak jejich plnohodnotnými členy. Už i malé děti se díky tomu dozvídají o chudobě jiných dětí, učí se něco si odepřít a mít soucit s potřebnými.

Jednou z akcí byl i **Misijní jarmark** v neděli 6. března po ranní mši svaté. Prodejem svých výrobků při něm děti získaly částku 2600 Kč ve prospěch Papežských misijních děl. **Všem štědrým farníkům moc děkujeme!**

Zveme všechny farní rodiny s menšími dětmi, aby se neváhaly připojit! Termíny setkávání si vždy domlouváme e-mailem či sms. caslavskemaminky@seznam.cz
O 4. neděli postní – radostné – se chystáme zopakovat loni úspěšný **Misijní koláč**.
Na všechny, kdo se zapojí, se moc těšíme!

RADY Z NOVÉHO DVORA

Nedávno jsem měl možnost pobývat na pozeňnaném místě, v trapistickém klášteře Matky Boží v Novém Dvoře u Toužimi v západních Čechách. Klášter byl založen v roce 2002 bratry, kteří přišli z Francie z kláštera Sept -Fons. Jde o cisterciáky přísné observance, kteří žijí podle řehole svatého Benedikta kontemplativním způsobem života v odloučení od světa. Nedávno dokončili dům pro hosty a poskytují, zvláště kněžím, ale i laikům, možnost pobytu s účastí na jejich svatých oficiích. Vše se odehrává v tichu, bez zbytečného mluvení. Během dne mají 7 společných modliteb. Začínají ve 3.15 matutinem, v 6.30 jsou ranní chvály se mší svatou, následuje modlitba v 9, 12 a 14 hodin. V 17.30 jsou večerní chvály a den uzavírá v 19.30 kompletář.

Dnes je v klášteře zhruba dvacet mnichů, kteří mezi modlitbami velmi tvrdě pracují. Naplňují tím beze zbytku heslo s.v. Benedikta Ora et labora, Modli se a pracuj. Jde většinou o muže ještě mladé, jejichž společným rysem je touha celý svůj život zasvětit službě Bohu, dalo by se říci totálně. Výsledkem je obrovská Boží milost, která je zde cítit na každém kroku. Pobyt zde mi ukázal novou hloubku života s Bohem a především to, jak stále ve veliké míře spoléhám na sebe, místo abych vše odevzdal do Boží vůle.

Klášter jsem navštívil s jasným úmyslem. V době jakési pouště na duchovní cestě jsem toužil znovu prohloubit lásku k Bohu. Měl jsem zde možnost setkat se s jedním trapistickým knězem a požádat ho o radu. O radu, jak udržet svou víru, naději a lásku k Bohu v tomto hektickém světě, ve světě, ve kterém je Bůh záměrně popírán a věřící člověk zesměšňován. Dostalo se mi několika rad, o které bych se rád podělil.

Nejprve otec zdůraznil význam **modlitby před svatostánkem**. Doslova řekl, že Bůh je sice všude, ale ve svatostánku bytostně. Takže doporučil, pokud je to možné, alespoň jedenkrát za den modlitbu před svatostánkem. Může to být třeba jen krátké zastavení v kostele nebo kapli. Deset minut takovéto modlitby je výborné, každá minuta navíc úžasná...

Další rada spočívala v **díkůvzdání Bohu za jeho milost po svatém přijímání**. Označil Tělo Kristovo, které přijímáme, za *duchovní atomovou bombu* a zdůraznil nutnost setrvat po skončení mše v tiché adoraci a děkování Bohu za tuto velikou milost, které se nám dostalo. Čím déle, tím lépe.

Poslední rada se týkala **modliteb během dne**. Doporučil vytvořit si několik svých vlastních zvolání k Bohu. Tato zvolání musejí být teologicky správná, ale vycházet mají z naší duše a vyjadřovat náš vztah k Bohu. V průběhu dne se pak na několik okamžiků oprostít od shonu, upřít svůj zrak k Bohu a toto zvolání pronést. Zároveň doporučil v případě nedostatku sil nebo času modlit se desátek místo celého růžence. Desátek, v průběhu kterého jsme bdělí vůči Bohu, je

cennější než narychlo odříkaný celý růženec bez soustředění na Boha. I když celý růženec s Bohem je samozřejmě ideální.

Ještě poznatek z doporučené knihy otce Jeronýma Umění naslouchat. Otec tam píše, že nešel do kláštera, aby měl spokojený a pohodový život. Šel do kláštera, aby sloužil Bohu. Pochopil jsem, že i my katolíci žijící ve světě máme někdy pocit, že by nám víra měla dát ráj na zemi. Ale i pro nás platí, že toužíme být s Bohem, konat to, co po nás Pán chce, a to mnohdy není z hlediska světa právě pohodové. Proč být tedy vlastně věřícími? Konání dobra podle Boží vůle je přece radostné i v tomto světě. Milosti, které skrze modlitbu a svátosti církve dostáváme, jsou také velikou útěchou. A především musíme mít stále na paměti perspektivu života věčného a setkání s Bohem v nebeském království. A to všechno není vůbec málo!

E. Kastner, Skleněný kostel

NA AKTUÁLNÍ TÉMA: O ČEM SE (NE)MLUVÍ...

Setkal jsem se v poslední době při diskusích na různá společenská témata s mnoha často protichůdnými názory na homosexualitu, na postoj křesťanů k ní, na míru tolerance, na akceptování registrovaného partnerství, na adopci dětí homosexuály... Toto téma se samozřejmě často otvírá na půdě školy, studenti chtějí diskutovat, argumentují pro i proti. Tak trochu mi připadá, že při vší otevřenosti jsou některé otázky s tím spojené tabu, nemluví se o nich, protože nevíme, co si s tím počít.

Nutno podotknout, že díky chtivosti médií po senzacích, je téma homosexuality akcentováno o mnoho více, nežli mu přísluší. Právě proto však je větší možnost, že o těchto otázkách budeme diskutovat.

Již Tomáš Akvinský říkal, že správná víra a správný rozum si nikdy neprotiřečí. Jeho postoj je správným počátkem při hledání cesty k zaujetí stanoviska na toto společenské téma. Cesty, kterými se můžeme ubírat, jsou cesta náboženská, cesta přirozená a cesta etická.

Jako křesťané musíme vyjít z toho, co nám o tomto problému sděluje Bůh skrze ústa svatopisců v Písmu svatém. Ve Starém zákoně především Gen 19, 4-5, Lv 18, 22 a 24-25, Lv 20, 13, v Novém zákoně Pavlův list Římanům 1, 27. Vesměs jde o postoje, které jsou charakteristické pro pohanský svět a kterých by se křesťan měl vyvarovat. To je hlavní poselství těchto biblických textů. Jako Boží slovo je zde předložen nikoli zákon lidský, ale zákon Boží.

V této souvislosti je potřeba znát i nauku Církve jako učitelky. Jednoznačně je vysvětlena v Katechismu katolické církve v odstavcích 2357 až 2359.

Praktikování homosexuálního svazku je těžce hříšné, od nepaměti se pro tento hřích používá termín sodomie. Člověk se svým přestoupením Božího zákona sám vylučuje z účasti na svátostném životě církve. Je to to samé, jako když se člověk dopustí jiného těžkého hříchu. Např. lidé, kteří uzavřeli svátostné manželství a poté byli civilně rozvedeni a uzavřeli nový občanský sňatek, také nemohou přistupovat ke svátostem. Tam jde o přestoupení zákona Božího, onoho „co Bůh spojil, člověk nerozlučuje“, nejde však o hřích proti lidské přirozenosti; praktikovaná homosexualita proti lidské přirozenosti jde (viz níže). Homosexuálním lidem, kteří chtějí žít ve spojení s Bohem, přijímat svátosti, nezbyvá než žít ve zdrženlivosti, ač se to zdá jakkoli těžké.

V dnešním bláznivém světě lidé touží po ukotvenosti v pevných vztazích, to se týká všech lidí, jakéhokoliv směřování. To je pochopitelné, ale nemůže to znamenat slevování ze zásad, které jsou odzkoušeny věky a které ještě nadto vycházejí ze zákona Božího. Církev tady je od toho, aby hlásala ideál. Taková Církev je důvěryhodná, ač se protivníci snaží o její diskreditaci. Porovnáme-li to s postoji některých liberálních protestantských církví, vidíme, že nejsou ani v jejich vlastních zemích brány vážně právě pro svoji přizpůsobivost. Pokud se diskuse k tématu otevře, nejspíše budeme hovořit s nevěřícím člověkem a ten nebude slyšet na naše argumenty podložené Písmem a Magisteriem. Ale i lidský rozum nám může ukázat správnou cestu. Člověk v přirozeném řádu přírody žije jako muž a žena, jako dvě pohlavní bytosti, které se svou pohlavností doplňují, jsou komplementární. Z toho vychází i to, co je přirozené, totiž to, že jsou k sobě vzájemně přitahováni, aby mohli předat život nové generaci. Je to přirozené a je to původní. Potom každé jiné setkávání, ať muže s mužem či ženy se ženou, je o určitou složku lidské přirozenosti ochuzeno. Je ochuzeno o fenomén plodnosti, je tedy podle zmíněného řádu přirozenosti nepřirozené. To je neoddiskutovatelný fakt, který se různým skupinám nelíbí a snaží se ho zlehčit poukazem na to, že člověk je nejen bytost formovaná přírodou, ale i kulturně; mají snahu přesvědčit okolí, že kulturní fenomén je důležitější nežli fenomén vycházející z lidské přirozenosti, popřípadě odmítají pojem lidské přirozenosti zcela. Pomějnější fakt, že kulturnost člověka je časově a místně podmíněná, kdežto lidská přirozenost je stejná dnes jako před pěti tisíci lety, zde jako v Polynésii.

Z pohledu etiky existuje mnoho témat, která jsou přinejmenším kontroverzní. Třeba otázka registrovaného partnerství. Proč se o něj tolik usiluje ve společnosti, která preferuje mezi mužem a ženou volné vztahy před manželstvím? Zdá se, že spíše než o potřebu vztahu podloženého „dokladem“ jde o manifestaci pozic a možnost ukázat postoj „my na to máme“. Celé společnosti by prospělo, kdyby se snažila o větší podporu tradiční rodiny než o podporu alternativ. Spornou je i otázka adopce dětí homosexuálními páry. Děti takto adoptované budou vyrůstat v nepřirozeném prostředí a vždy k jednomu pohlaví získají zkreslené postoje. Argument, že zůstává mnoho dětí v dětských domovech, je opět zavádějící; kdyby byly podporovány funkční rodiny, bylo by méně i dětí odložených.

Urážlivá pro ostatní lidi bývá i prezentace homosexuality na gay-festivalech. Za úvahu stojí i fakt, že stálost partnerských vztahů mezi homosexuály je statisticky prokazatelně výrazně menší než u většinové populace.

Nelze nevidět, že fenomén homosexuality se ve zvýšené míře objevuje ve společnostech, které jsou určitým způsobem nezdravé.

Tento článek nemůže postihnout celou škálu této problematiky, na to je příliš stručný. Na každý pád lidé homosexuálně orientovaní si jsou vědomi své odlišnosti a sami s ní často svádějí nerovný boj. Jsou to často i lidé kultivovaní a jinak i mravně vyspělí, proto jim náleží naše úcta. Samo směřování jim je již křížem. Něco jiného však je uvědomovat si své odlišné směřování a něco jiného je v homosexuálním vztahu prakticky žít. Právě praktikování homosexuálního jednání v partnerství lidí stejného pohlaví je to, co je hříšné a co se protíví zákonu Božímu i zákonu přirozenému.

Jáhen Josef

FARNÍ KRONIKA:

Křty:

- 27.11. 2010 Tereza Vavrušková, Čáslav
30.12. 2010 Tobiáš Josef Vavřín, Markovice
15. 1. 2011 Laura Červeňáková, Neškaredice
22. 1. 2011 Laura Čurejová, Čáslav
5. 2. 2011 Pamela Pompová, Horky
6. 2. 2011 Simona Čurejová, Třebešice
19. 2. 2011 Jaroslav Puška, Zbraslavice

Pohřby:

4. 1. 2011 Josef Stehlík, 90 let, Čáslav
4. 1. 2011 Hana Hauřová, 88 let, Čáslav
8. 1. 2011 Antonie Zadinová, 90 let, Čáslav
21. 1. 2011 Ludmila Nováková, 85 let, Ronov, pohřeb v Čáslavi
4. 2. 2011 František Provazník, 71 let, Ronov, pohřeb v Čáslavi
8. 2. 2011 Vladimír Kováč, 60 let, Dolní Bučice
10. 2. 2011 Juraj Gabor, 63 let, Vrdy
11. 2. 2011 Jar. Houfek, 84 let, Žl. Chvalovice, pohřeb Čáslavi
26. 2. 2011 Radovan Nagy, 31 let, Rohozec

Svatby:

26. 2. 2011 Eva Kařková + Petr Kment, oddání v Čáslavi, bydliště Praha

KALENDÁŘ ČÁSLAVSKÉ FARNOSTI:

13.března	1. neděle postní
19.března	Sobota, Slavnost sv. Josefa – mše sv. v 9:00
20.března	2. neděle postní
25.března	Pátek, Slavnost ZVĚŠTOVÁNÍ PÁNĚ – mše sv. v 18:00
26.března	Sobota, POCHOD PRO ŽIVOT - Praha
27.března	3. neděle postní
3.dubna	4. neděle postní MISIJNÍ KOLÁČ
10.dubna	5. neděle postní
17.dubna	Květná, Pašijová neděle, začíná Svatý týden, bohoslužby budou upřesněny
24.dubna	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

GABRIEL srdečně děkuje za vaše podněty a příspěvky!

casopisgabriel@seznam.cz